

sker, der kunne være begejstrede, men det forslaaer ikke til at leve af, de maa virkelig have noget Materielt, og dersom dette ikke tilflyder dem i et passende Maal, saa ville Kræfterne forsvinde og se sig om en Anvendelse andre Steder, hvor de blive bedre betalte. Det er den Lov, der gjør sig gjældende, og den vil mere og mere gjøre sig gjældende, og det er den Lov, der har gjort, at man nu i de sidste Aaringer har set mindre Embeder opslaaede vakante den ene Gang efter den anden og set Sogneraadene endelig omstøder betvæmme sig til at lægge en Smule til Løn- nen, sigende: Nu maa der da komme Nogen og bede om Embedet, men de have maattet gjøre det om igen atter og atter. Vi skulle imidlertid ikke udsætte Skolen for at komme altfor dybt ind derpaa, thi Savnet mærkes mindre i Begyndelsen, men det vil vedblive at mærkes i stigende Grad, længe efter at en Forandring er indtraadt i Løn- ningsforholdene; der skal ikke saa ringe Tid til, at den tilstedeværende Mangel trænger sig ind i Befolkningen og bliver til almindelig Bevidsthed, det gjælder, naar det gaar nedad, og derfor bliver Tilgangen ved en Tid efter, at den Stigning i Konjunkturerne er indtraadt, som har gjort Lær- nernes Stilling daarlig. Og naar Manglerne ere afhjulpsne, saa varer det en god Stund, i flere Aar, førend den fremkalder den fornødne Tilgang. Med dette Par Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget til Vedtagelse, saaledes som det forelig- ger, med det Haab, at det til 3die Behandling vil komme til at foreligge i en bedre Skikkelse.

Winther: Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd) fremkom med en Klage over, at man ikke lod en første Behandling gjælde nok, at der ikke ved denne gaves Thinget Leilig- hed til at fremsætte sin Anskuelse, der maatte være ledende for et nedst Udvalg. Jeg kunde maasse gjentagde i det ærede Medlems Grundring, hvilken Modstand der er blevet stillet imod Brugen af en første Behandling fra det Partis Side, hvortil han slutter sig. Med den største Anstrengelse er der f. Ex. fra Ishernings Side blevet virket hen til, at en første Behandling skulde have nogen Betydning; men hvor ofte er det ikke f. Ex. ved Finantslovens første Behandling sket, at hele det Parti, hvortil det ærede Medlem hører, taug bom- stille, fordi det ikke vilde have, at der skulde være nogen første Behandling af Finantsloven, som dog er den vigtigste af alle Love. Det ærede Med- lem skulde derfor ikke klage altfor meget i den Retning; thi derved anklager han dem, han ellers holder sammen med, for, hvad de gjorde, den Gang de havde Flertal her i Thinget. Men det gaar her som i saa mange andre Ting, at den Gang de Herrer havde Flertal, handlede de, som de syntes om det, men naar nu et andet Flertal efterligner dem, finde de, at det er aldeles forkert. Det lader sig paavise med Hensyn til flere Punk-

ter end dette. Jeg skal imidlertid overfor det ærede Medlems Udtalelse indskrænke mig til denne lille Bemærkning. — Med Hensyn til det Forslag, der foreligger, angaaende Skolelærernes Løn, glæder det mig at se, at man dog nu endelig en Gang er kommen saa vidt, at man tør indlade sig paa at lade et Tilskud tilflyde Skolelærerne. Det kunde de have faaet for flere Aar siden, naar ikke den faldte Politisk havde raadet, som indtil for kort Tid siden var eneraadende hos Flertallet her i Thinget. Men den Gang jeg tillod mig at gjøre et Forslag i den Henseende, maatte jeg høre betydelig ilde derfor, og jeg vil dog spørge, om det foreliggende Forslag i Principet er meget for- skjelligt fra det, som jeg tillod mig at fremsætte. (Stemmer: Jo!) Nei. Det forekommer mig, at det er et Lysspunkt i det nuværende Mørke, der hviler over vort Lovgivningsværk, at der dog nu synes at være kommet den Erkjendelse hos en Del af Thingets Medlemmer, at det var heldigt, om man kunde faae noget Nyttigt gjort, og ikke altid ligge og strides om Magtspørgsmaal, blot paa det theoretiske Omraade, i Stedet for at lade os se, om der er nogen Magt hos Partiet, ved at man giver sig ind paa Sagerne og ser til, hvorledes man kan strides med de andre Deltagere i Lovgivningsmagten. Der er allerede sagt en Del om dette Forslag, hvorfor jeg ikke skal op- holde mig længe derved i Haab om, at de For- malitetsbetenteligheder, som i Fjor ogsaa vøede deres Indflydelse, ikke skulde komme til at stade Sagen i Aar. Jeg erkjender meget godt, at det er noget Usædvanligt, at vi have et saadant For- slag paa Finantsloven paa samme Tid, som der foreligger et Lovforslag om det Samme. Men saa vidt jeg veed, er der ogsaa udtalt af den Mi- nister, under hvem de vedkommende Bestillings- mænd sortere, at det var Noget, som, hvis Lov- forslaget ikke gik igjennem, snart kunde ordnes. Om det er heldigt, at vi vedtage Forslaget i dette Dieblis eller bør opsætte det til et senere Tidspunkt, skal jeg lade staa hen, naar blot Re- sultatet maa blive, at der kommer Noget ud af den gode Billie, vi i saa mange Aar have havt til at lade Skolelærerne faae et Tilskud. Efter at dette Punkt har været omtalt af flere ærede Læ- lere, skal jeg ikke opholde Thinget længere dermed. Jeg vil kun sige, at det gaar mig som den sidste ærede Taler, at jeg tror, at der er Noget at rette paa det foreliggende Forslag; men det kan jo og- saa ske ved 3die Behandling fra deres Side, der have stillet det op, og det synes mig, at det blev antydet, at de kunde være tilbøjelige til at gaa ind paa noget Saadant. Dernæst skal jeg tillade mig med et Par Ord at omtale en anden Sag, som har været bragt paa Bane, og som og- saa forekommer mig at maatte komme til Orde her i Folkets Repræsentation. Det er den Pengekrise, hvorunder vort Land lider. Der er blevet talt om, hvorledes der skulde blive